

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.141 van 5 juni 2001
in de zaak A. 81.480/XIV-3158.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat St. LAUWERS,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Opperstraat 95

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van
Pakistaanse nationaliteit, op 9 december 1998 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 20 augustus 1998 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse
Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te
erkennen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23
van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende
bijzondere procedureregeling inzake geschillen over
beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied,
het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 10 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 mei 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat St. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

Overwegende dat de memorie van antwoord twaalf dagen te laat werd neergelegd; dat, overeenkomstig artikel 21, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State deze laattijdige memorie ambtshalve uit de debatten moet worden geweerd;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX, die beweert van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 29 april 1996 in het Rijk aan en vraagt de volgende dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

2.2. Deze aanvraag wordt op 13 mei 1998 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene werd verhoord op 26 februari 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal in het bijzijn van een tolk die het Urdu machtig is.

Betrokkene zou zijn land verlaten hebben op 26 april 1998. Hij kwam in België aan op 29 april 1998, waar hij de volgende dag asiel aanvroeg.

Betrokkene, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, zou van 1989 tot 1994 lid zijn geweest van het All Pakistan Mohajir Student Organization (APMSO) en hij zou in september 1994 lid zijn geworden van de Muttahida Quami Movement (MQM). In 1989 zou er een staking van het APMSO in zijn college hebben plaatsgevonden, waarbij een aantal studenten zouden zijn gearresteerd. Deze staking zou één dag geduurd hebben. In 1993 zou er een nieuwe staking hebben plaatsgevonden en betrokkene zou samen met een twaalftal anderen zijn opgepakt en zijn meegenomen naar het politiestation van Gurmandir. Hij zou één dag aangehouden zijn geweest. In september 1994 zou de politie een raid hebben uitgevoerd in het gebied waar hij woonde en betrokkene zou opgepakt zijn. Hij zou opnieuw zijn meegenomen naar het politiestation van Gurmandir, waar men hem zou hebben ondervraagd en zou hebben geslagen. Na negen dagen zou betrokkene zijn vrijgekomen. In augustus 1995 zouden er in Llaquetebad twee broers zijn vermoord en betrokkene zou hiervoor zijn gezocht. Hij zou gearresteerd geweest zijn en zijn meegenomen naar een huis waar hij twee maanden zou zijn vastgehouden. Men zou hem gezegd hebben dat hij moest verzaken aan zijn lidmaatschap bij het 'MQM'. In maart 1996 zou betrokkene aanwezig zijn geweest bij een meeting van zijn unit. Hij zou gevlucht zijn nadat hij had vernomen dat de politie een inval zou doen. Hij zou gevlucht zijn naar zijn vriend Zafar en zou besloten hebben om zijn land te verlaten.

Niettegenstaande de Commissaris-generaal aanvankelijk een beslissing nam dat verder onderzoek noodzakelijk is, heeft betrokkene onvoldoende redenen aangebracht waaruit blijkt dat hij zijn land verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien heeft

betrokkene verklaringen afgelegd die de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn dringend beroep melding maakte dat de winkel van zijn vader in 1995 zou doorzocht zijn omdat de politie zou vermoed hebben dat betrokkene er wapens verborgen hield. Begin augustus 1995 zou de politie in hun huis nogmaals op zoek zijn gegaan naar wapens. Van deze feiten maakt betrokkene echter nergens melding in zijn verhoor ten gronde. Zo dient ook vastgesteld te worden dat betrokkene in zijn dringend beroep verklaarde dat de politie in februari 1995 zou langsgeweest zijn en een 'Warrant of Arrest' (WoA) voor hem zou hebben meegebracht. Van dit politiebezoek maakt betrokkene in zijn interview ten gronde geen melding en hij verklaart verder dat hij helemaal geen weet heeft van een eventuele 'WoA' tegen hem. Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkene op fundamentele wijze.

Bovendien dient opgemerkt dat er kan worden getwijfeld aan zijn 'MQM'-betrokkenheid. Zo kan betrokkene niet wat het verschil is tussen 'MQM'-supporters en 'MQM'-workers, weet hij niet of zijn vader al dan niet 'supporter' of 'worker' is, weet hij niet in welke unit zijn broer actief zou geweest zijn. Betrokkene heeft geen voeling met de 'MQM'-beweging in België en lijkt hij ook totaal niet op de hoogte te zijn van de actualiteit in Pakistan.

Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene zeer algemeen en vaag blijft over zijn problemen. Zo kan hij slechts weinig details geven over zijn arrestaties en de omstandigheden waarin details geven over zijn arrestaties en de omstandigheden waarin hij zou zijn vastgehouden. Betrokkene zou in september 1994 zonder problemen zijn vrijgekomen. Over zijn vrijlating verklaart betrokkene in zijn dringend beroep dat hij zou vrijgekomen zijn na de betaling van 2 000 roepies smeergeld. In zijn interview ten gronde rept hij met geen woord over smeergeld dat zou zijn betaald. Na zijn aanhouding in augustus 1995, toen men hem beschuldigd zou hebben van dubbele moord, zou betrokkene na de betaling van 4 000 roepies smeergeld zijn vrijgekomen. Gezien de aard van de beschuldiging lijkt dit op zijn minst bevreemdend te zijn. Bovendien, als er geen 'WoA' tegen betrokkene zou zijn, zijn ervoor betrokkene geen redenen waarom hij zou moeten vrezen vervolgd te worden door de autoriteiten.

Wat er ook van zij, betrokkene kan aangaande de al dan niet bestaande en/of valselijke 'WoA' tegen hem (heeft er geen bewijs van), geen gegronde redenen aanhalen waarom hij een partijdig en/of oneerlijk proces zou vrezen, daar de 'M.Q.M.' sinds de deelstaatverkiezingen van februari 1997 in de Sindh-provincie een regeringscoalitie is aangegaan met de

'M.L.' (Muslim League) waarin ze zeven ministerportefeuilles bezit.

Tot slot dient opgemerkt dat betrokkene niet in het bezit is van enig reis- en/of identiteitsdocument, waardoor zijn reisweg en/of identiteit niet kunnen worden gecontroleerd. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene ruimschoots de tijd (anderhalf jaar) werd geboden om deze documenten te bekomen, doch betrokkene heeft tot op heden deze documenten nog niet weten te bezorgen.

Uit wat voorafgaat kan niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 in hoofde van betrokkene.".

2.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 20 mei 1998 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.4. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 20 augustus 1998.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord.

Dezelfde dag neemt de voorzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant de Pakistaanse nationaliteit heeft; dat hij stelt dat hij afkomstig is van Karachi; dat hij van 1989 tot 1994 lid was van de 'All Pakistan Mohajir Student Organization' (APMSO); dat hij in 1989 en 1993 naar aanleiding van een studentenstaking samen met andere studenten voor een dag gearresteerd werd door de politie; dat hij in 1994 lid werd van de 'Mohajir Quami Movement' (MQM); dat de politie in september 1994 een raid uitvoerde op zijn woonwijk en hij gearresteerd werd en

opgesloten in het politiekantoor van Gurmandir; dat hij na negen dagen vrijgelaten werd; dat hij in augustus 1995 op beschuldiging van moord op twee broers te Llaquetabad gearresteerd werd en na twee maanden vrijgelaten; dat er in maart 1996 een bijeenkomst plaats had van zijn MQM-afdeling; dat hij na de bijeenkomst telefonisch verwittigd werd dat hij door de politie gezocht werd en hem aangeraden werd onder te duiken; dat hij besloot Pakistan te verlaten;

Overwegende dat de verklaringen van de appellant een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn; dat de verklaringen van de appellant coherent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel rust op de appellant en hij in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt (zie onder meer UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève september 1979, 53); dat de verklaringen van appellant niet eensluidend en coherent zijn;

Dat appellant zijn identiteit niet bewijst; dat hij reeds bij het invullen van zijn vraagformulier op 1 augustus 1996 beloofde al het mogelijke te doen om identiteitsdocumenten en getuigschriften te bekomen van zijn ouders; dat hij deze belofte herhaalde in februari 1998 bij het Commissariaat-generaal; dat hij behalve een eenmalig contact met zijn oom geen stappen aanwijst die hij hiertoe ondernam;

Dat appellant zijn verblijfplaats in Karachi niet bewijst;

Dat appellant noch zijn reisweg noch het ogenblik dat hij zijn land verliet of in België aankwam bewijst;

Dat appellant vaag blijft over de activiteiten die hij zou uitgeoefend hebben voor de MQM(A); dat hij slechts het deelnemen aan niet nader bepaalde meetings vermeldt evenals het verspreiden van niet nader bepaalde publicaties; dat hij zijn lidmaatschap van deze partij niet bewijst;

Dat hij met betrekking tot de concrete aanleiding van zijn vlucht, namelijk de inval van de politie in zijn unit in maart 1996, in dringend beroep stelt dat zijn unitleider hem contacteerde terwijl hij bij het Commissariaat-generaal en ter zitting stelt dat hij zelf contact opnam met zijn unitleider, die hem aanraade het land te verlaten;

Overwegende dat appellant de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt; dat hij de feiten die hij aanhaalt niet bewijst; dat na behandeling ter zitting niet blijkt dat het beroep niet kennelijk ongegrond is; dat er geen grond is voor verwijzing naar een drieledige kamer, zoals bepaald in artikel 57/12, derde lid;

Overwegende dat de appellant niet aantoonde dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.";

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat in het eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 29 juli 1991, verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing niet afdoende en adequaat met redenen is omkleed en dat niet wordt ingegaan op de grieven die in het verzoekschrift tot beroep werden aangehaald, dat het verzoek om zijn identiteit met alle middelen van recht te bewijzen niet werd afgewezen, maar ook niet werd aangenomen zodat hij in het ongewisse blijft, dat er wordt nagelaten aan te tonen dat zijn verhaal tegenstrijdigheden bevat, vaag, onnauwkeurig, verward, stereotiep of incoherent is, dat hem wordt tegengeworpen dat hij in België te weinig heeft gedaan om zijn Pakistaanse papieren te bekomen terwijl dit op zich niets te maken heeft met de vervolging in Pakistan; dat hij in het tweede middel aanvoert dat uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de bestreden beslissing genomen is met schending van het algemeen principe luidens hetwelk een administratieve overheid gehouden is kennis te nemen van en uitspraak te doen over alle pertinente elementen van de zaak;

3.1.2. Overwegende dat, noch artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980, noch de wet van 29 juli 1991 van toepassing zijn op de beslissingen van een administratief rechtscollege, zoals de Vaste

Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat men moet aannemen dat verzoeker de schending beoogt aan te voeren van artikel 57/22 van voormelde wet van 15 december 1980, luidens welke wetsbepaling de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen met redenen worden omkleed; dat blijkens de bestreden beslissing verzoekers aanvraag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling verworpen werd omdat hij er niet in geslaagd was de echtheid aan te tonen van de door hem aangehaalde feiten; dat bewijzen in verband met de identiteit, de verblijfplaats in het land van herkomst, de gevolgde reisroute en de data van de vlucht in het geheel niet werden aangebracht terwijl zijn verklaringen op cruciale punten hetzij vaag hetzij niet eensluidend en incoherent waren; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aldus afdoende heeft aangegeven waarom geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, (A), 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in hoofde van verzoeker in aanmerking kon worden genomen; dat het niet volstaat in algemene bewoordingen te beweren dat niet werd ingegaan op de beroepsgrievan of dat geen rekening gehouden werd met alle elementen van de zaak; dat in het verzoekschrift nauwkeurig moet worden toegelicht welk verweermiddel onbeantwoord bleef en welk gegeven werd verwaarloosd; dat de bestreden beslissing duidelijk doet blijken dat op het aanbod van verzoeker om met alle middelen van recht zijn identiteit te bewijzen niet kan worden ingegaan omdat hij over ruim voldoende tijd heeft beschikt om een document of getuigschrift voor te leggen en daartoe niet genoeg inspanningen waren gedaan; dat, zoals in de bestreden beslissing gesteld, de bewijslast in beginsel op de vreemdeling rust en deze in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt; dat bij het oordeel of men aan deze verplichting is tekortgekomen -zoals in voorliggend geval- in rekening kan worden gebracht dat onvoldoende inspanningen werden gedaan om identiteitsdocumenten voor

te brengen; dat in tegenstelling tot wat verzoeker laat verstaan, de bestreden beslissing er zich niet toe beperkt te stellen dat zijn verklaringen vaag en incoherent waren, maar ondubbelzinnig wordt aangegeven in welk opzicht de verklaringen vaag en incoherent waren : vaag omdat hij niet nader vermeldde aan welke partijmeetings hij had deelgenomen en welke publicaties hij had verspreid, incoherent in verband met de wijze waarop hij van zijn unitleider de raad zou hebben gekregen het land te verlaten; dat het eerste en tweede middel niet gegrond zijn;

3.2.1. Overwegende dat in het derde middel, ontleend aan de schending van het grondwettelijke beginsel dat elkeen recht heeft om gevonnist te worden door een onafhankelijke en onbevooroordeelde rechter, verzoeker betoogt dat voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen procureur of verslaggever aanwezig is, dat de commissie zelf het interview stuurt en de vragen stelt die ze nodig acht, dat ze zelf de inquisitie voert en daarna zelf de beslissing neemt, wat niet kan doorgaan voor een onafhankelijke -zij het administratieve- rechtbank, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen kennis neemt van het dossier vooraleer het interview plaatsgrijpt, dat er dan ook geen enkele garantie kan gegeven worden dat de rechters op het moment van de zitting nog onbevooroordeeld zijn, dat daarbij nog komt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen enkel kennis neemt van de nota's die zich op dat moment in het dossier bevinden, zonder dat er enige garantie op waarheid is in deze nota's;

3.2.2. Overwegende dat in de mate dat wordt aangevoerd dat er in de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen korps bestaat, onderscheiden van de zetel en belast met het voorafgaand onderzoek van de

zaken, het middel neerkomt op een kritiek op de wet; dat nu niet wordt betoogd dat de wet op dit punt strijdig zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of met een verdragsrechtelijke bepaling met directe werking, deze kritiek niet in aanmerking kan worden genomen; dat de omstandigheid dat de leden van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ter zitting vragen stellen en ter voorbereiding hiervan al het bundel inkijken niet doet blijken dat ze bij het nemen van hun beslissing bevooroordeeld zouden zijn; dat verzoeker voor de terechtzitting het aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen voorgelegd dossier, met hierin onder meer de verhoorverslagen, heeft kunnen inzien en dienaangaande alle nodig geachte opmerkingen heeft kunnen maken; dat ook al zou een bepaald dossierstuk niet met de werkelijkheid stroken, hierdoor de onafhankelijkheid of de onpartijdigheid van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet wordt aangetast; dat het derde middel moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op vijf juni tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.